ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
ПРОЛЕТНА РАЗХОДКА

chitanka.info

През зимата Кики рядко напущаше хралупата. Но щом настъпи пролетта, тръгна да пътува.

Една хубава сутрин, преди да изгрее слънцето, Кики се приготви за път. Най-напред среса опашката си, после наточи зъбите си.

— Много ми се иска да зная кой какво прави сега — рече си тя. — Ще обиколя гората, ще поговоря с някои познати. Омръзна ми зимната самота.

Кики мина през дъбовата гора. Там дърветата бяха стари и дебели. Дивите гълъби току-що се бяха върнали от юг и сега търсеха удобни хралупи. В тях щяха да излюпят и отгледат гълъбчетата си.

— Гулдуп! Гулдуп! — пееха мъжките гълъби, кацнали по сухите клони на дъбовете. Гълъбиците изглеждаха загрижени.

— О, Кики, как прекара зимата? — попитаха я птиците. — Тая година нали няма да крадеш яйцата ни?

— Здравейте! — отвърна Кики. — Пак ли повдигате тоя въпрос? Казвала съм ви: ние сме приятели, но за яйцата не отговарям. Много ги обичам, крийте ги по-добре. Кажете ми, беше ли топло на юг?

— Както всякога — отговориха гълъбите.

Кики продължи пътя си. Тя навлезе в гъстата влажна гора. Скоро достигна един дол и там видя язовеца. Измършавял и отпаднал от

зимния сън, язовецът лежеше край дупката си. Да се говори с него беше опасно. Кики знаеше, че той е винаги сърдит и неразположен, ала все пак го поздрави. Но язовецът дори не я погледна.

— Уф, каква важност си дава тоя дебеланко! Смята се за много мъдър. А не вижда, че никой не го обича — каза си Кики.

Тя заподскача надолу по дола и едва не попадна в зъбите на лисицата.

Лисицата стоеше на един насип и дремеше. От насипа се свличаше пръст. Кики се метна на едно дърво и оттам разбра каква е работата. Лисугерът[1] копаеше нова дупка за своята лисица. А тя чакаше наготово и се преструваше на болна. След малко лисугерът се измъкна от насипа, отърси се от праха и кихна.

— Аз се трепя да направя удобно жилище, а ти стоиш ли, стоиш, мързелана такава! Уж си болна! Всяка година все това казваш! — рече той сърдито.

— Е, не се чувствам добре. Боли ме нещо коремът. Ти поработи, поработи, пък като ми мине, ще ти помогна — отговори лисицата.

— Ще има да чакаш помощ от твоята хубостница! — изкиска се Кики от дървото.

Лисицата дигна глава, видя я и се закани да я разкъса. А лисугерът махна с опашката си и отново се залови да рови с предните си крака.

Кики се прехвърля от дърво на дърво, излезе от гората и ето, че насреща й се зададе заекът. Той бързаше да се прибере, докато не е изгряло слънцето.

Беше се проскубал. Едното му ухо висеше назад като пискюл, другото стърчеше нагоре. Отначало заекът се уплаши и нали е късоглед, клекна и се опули. Но като видя катерицата, скоро се успокои.

— Добро утро, Дългоушко, как си? Живо-здраво? — поздрави го Кики.

— Ох — каза заекът, — мина проклетата зима. Поуспокоих се, постоплих се, само че много ми се скубе кожухчето. Не знам каква е тая работа. Страх ме е да не опада съвсем, та да тръгна гол.

— Всяка пролет твоето кожухче се скубе и всяка есен те виждам с ново. Какво току се оплакваш? Ако кожухчето ти не се проскубе, лятос ще пъхтиш от горещината — рече Кики.

— А бе така е. Хубаво е то, моето кожухче. Цяла зима ме е топлило, та сега ми е жал за него. Ами ти къде си тръгнала?

— Скитам. Рекох да видя какво има из гората.

— Видя ли някъде лисицата?

— Преди малко бях при нея. Другарят й копае нова дупка, а тя пръста си не повдига. Такава мързелана е.

— Моята зайкиня няма нужда от жилище. Тя си ражда зайчетата в храстите или направо в нивите. Много съм доволен от това. Пък и как ще живеем в жилище? Да имаме поне по-дълги нокти, че да се браним, когато ни нападне някой враг. А то, на̀, виж, моите бяха дълги през зимата, пък сега се изтриха — оплака се заекът и подигна предната си лапа. — Когато съм на открито, мога да бягам. Там ми е мене силата. Сложиш ли ме в дупка, загубен съм. Ще влезе лисицата и ще ме хване. Но забеляза ли каква работа кипи сега в гората? Всички птици си вият гнезда и пеят ли, пеят. Особено косовете. Ами кълвачите…

— Ах, не ми говори за кълвачите — прекъсна го Кики. — От тях не мога да подремя следобед. Блъскат с клюновете си по дъба, сякаш бият барабани. И дори се гордеят с тоя глупав шум. Разбирам да умееш да пееш, но да тропаш по дънерите и да се смяташ за музикант, това значи да си самохвалко…

— Аз пък съм сърдит на Тарльо — каза заекът. — Представи си: и той се разшетал. Срещнах го вчера с другарката му. „Чакай, казвам, да се видим. Кога се събуди? Кога напусна дупката си под оня корен?“ Но той ми кимна с бодливата си глава и отмина. „Друг път, кай, Зайко, ще говорим. Сега съм много зает.“ Зает? Питам се с какво ще е зает? Нито гнездо ще си вие, нито дупка ще копае. Сигурен съм, че отиваше да лови жаби, но си даваше важност. Най-сетне нека и да е зает, това не му дава право да бъде нелюбезен.

— Да, някои обичат да си дават важност. Например язовецът — съгласи се Кики и започна да се оплаква от неговата надменност. В това време се показа крайчецът на слънцето. Един дрозд засвири. Гълъбите загукаха още по-високо. Някъде из гората закука кукувица.

Кики облиза хълбока си, измокрен от росата.

— Да, всички бързат. Навред кипи весел труд и радост. Всички бързат — каза тя. — А погледни какво слънце, какво синьо небе?!

Заекът мърдаше дългите си уши насам-натам.

— Само кукувицата нехае — рече той. — Чуваш ли я как си кука безгрижно? Нали яйцата й ще ги люпят малките пойни птички? Не иска да знае нищо. Пък аз и за кожухчето съм се загрижил, и за зайкинята трябва да помисля. Всяка година хората орат и жънат с все по-много машини. Правят едни големи ниви из полето, да се загубиш вътре. За нас е хубаво това. Като легнем в тях, нищо не ни безпокои. Ни куче, ни ястреб. Но все пак трябва да помисля коя нива е най-голяма. И да не е влажна…

— Ех, не е мъчна твоята работа… — отвърна Кики.

Слънцето се издигна над хоризонта и заекът стана неспокоен.

— Време е да си вървя — каза той. — Трябва да си намеря хубаво легло. Току погледнеш, погне ме някое куче.

— И аз трябва да се прибера — забеляза Кики. — Опасно е да се ходи из гората сред бял ден. Пък и жилището си ще чистя. Пълно е със сухи листа от зимъс.

Те се разделиха. Заекът изчезна между дърветата, като подхвърляше бялата си задница. Кики се упъти към хралупата.

Голямото сутрешно слънце огря раззеленилата се земя. Гората сякаш се засмя. Птиците запяха още по-радостно.

---

[1] Мъжка лисица. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.